

PARINTELE GHERONTIE PUIU

SI

MINUNILE MAICII DOMNULUI

MANASTIREA CARAIMAN BUSTENI

Părintele Gherontie Puiu și minunile Maicii Domnului

La Bușteni, pe Valea Prahovei, în marginea pădurilor de sub Caraiman trăiește un pustnic al cărui renume a depășit de mult granițele de piatră ale Bucegilor. Este călugăr și preot și, după cum singur mărturisește, până la vârsta de 69 de ani, câți numără în prezent, i-a murit moartea de trei ori.

Din prima zi a venirii sale pe lume, părintele Gherontie s-a aflat neconținut sub protecția Maicii Domnului, care l-a ales, spune el, pentru îndeplinirea unei sfinte misiuni: înălțarea unei mănăstiri, departe de tumultul deșertăciunilor omenești. Întregul său destin seamănă cu un martiriu creștin. Crediința neșrămutată și rugăciunea l-au ajutat, însă, să împlinească faceri de bine de-a dreptul miraculoase, ca un mijlocitor între creștinii aflați la nevoie și Preacurata Fecioară Măria. Dar mai presus de toate, părintele Gherontie Puiu a reușit în cele din urmă, să-și vadă visul pe cale de-a se împlini.

Într-o poiană de la poalele Caraimanului, el a început construirea unei mănăstiri de călugări și a unei biserici. Mai are puțin și își va desăvârși misiunea pentru care a fost ales*..

Mănăstirea cu un singur călugăr

Dincolo de „Jepi” - un pârâu repede curgător pe sub coasta Bucegilor - se află un plai domol numit *Palanca*, înconjurat de brazi seculari. Câteva lespezi vechi de piatră brăzdează poteca îngustă ce șerpuiește prin pădure, până la o poiană învelită în iarbă, de un verde strălucitor.

Pelerinii descoperă o gură de rai, în mijlocul căreia se află un brad retezat de furtună, ce are forma neobișnuită a unui policandru uriaș. În vârful său este așezată o cruce albă, ce se aprinde la lăsarea serii, o dată cu iluminatul public din Bușteni. Pe ramura din partea de răsărit a arborelui sunt prinse, în câteva copci, clopotul și toaca acestei mănăstiri în aer liber.

Marginile poienii sunt împrejmuite cu pari de lemn și sârmă. Locul porții mari este străjuit de doi bușteni verticali, ciopliți cu migală, într-o latură a incintei se află două barăci de șantier și clădirea viitoarei stareții, ridicată până la „roșul” cărămizilor.

Alături, a fost turnată fundația unei biserițe cu pereți de scândură groasă, dar încă fără turlă. De jur-împrejurul bradului retezat, cuprinzându-l ca într-o îmbrățișare, este construit un „agheasmatar”, un fel de capelă din lemn, de formă circulară, unde se țin slujbe și unde credincioșii veniți aici din toată țara aprind lumânări și se roagă la icoana Maicii Domnului.

Deasupra, pe vârful Caraimanului, la o înălțime amețitoare, veghează crucea înălțată pe munte, la care se închină toți pelerinii, înainte de-a păși în cuprinsul așezământului.

Fata din vis

Părintele Gherontie este un uriaș blând, cu vorbă moale, specific moldovenească. Are ochii mari, ca două adevărate ferestre ale sufletului. Ființa sa răspândește, în chip nevăzut, un sentiment de iubire fără margini. Când vorbește despre Maica Domnului, privirile îi strălucesc înviorate de credință.

De câte ori își amintește de suferințele pe care le-a îndurat de-a lungul vieții, lăcrimează ca un copil. Întreaga existență a părintelui reprezintă un lung șir de minuni, îngemănate în tot atâtea clipe de cumpănă. Cel care pare, astăzi, mai bătrân decât Vârsta pe care o are s-a supus tuturor încercărilor, ascultător și încrezător, ducându-și până la capăt penitența ce nu întâmplător i-a fost hărăzită.

„De loc, sunt din Todirești, mai spre Iași, dar m-am născut în spitalul de la Ruginosa. Prin acea vreme, în toamna lui 1933, maternitatea era amenajată chiar în fostul palat al domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Tata plecase din satul nostru, din pricini necunoscute mie, bejenind prin marile orașe, pe urmele unor boieri la care fusese argat Mama - Ioana lui Tudose, cum îi zicea lumea - rămăsese singură și se chinuia cu gospodăria și traiul zilnic. Toate astea le-am aflat de la oameni mai târziu, căci biata măicuța mea - Dumnezeu s-o hodinească în șanurile lui Avram! - a murit în vreme ce se chinuia să mă aducă pe lume. Și eu am fost crezut mort de doctori, ca și mama... Moașele m-au pus într-un lighean și m-au aruncat pe malul gârlei, printre gunoaie, înfășurat pe jumătate în pielea cea trasă din măruntaiele mamei.

Peste puțină vreme, s-a nimerit să treacă pe acolo o țărăncă. Nu s-a dus prin altă parte, ci a îndrumat-o Duhul Sfânt să apuce chiar pe lângă gârlă, prin gunoaie! M-a auzit plângând, m-a luat în brațe și m-a dus la căruță. Dacă nu mă afla ea, mai aveam puțin și furnicile mi-ar fi mâncat ochii, aș fi ajuns hrană la șobolani... Atunci mi-a murit moartea cea dintâiaoară!"

Viitoarea mamă adoptivă, care nu îl va înfia niciodată, deși îl va îngriji cu afecțiune, a fost tocmai țărâncă salvatoare. A copilărit la Todirești, în casa familiei Puiu fără să fie măcar botezat, dar „oploșit cu multă dragoste" de Petrache și soția sa, cărora el le spunea „bunicii".

La șapte ani, a fost martorul începerii războiului. Fiul cel mare al familiei, adică fratele său „vitreg", a plecat pe front și nu s-a mai întors acasă. Copilul a visat atunci, pentru prima dată, „o tânără ce părea fără vârstă, cu chip de lumină, îmbrăcată în straie mănăstirești", care i-a spus domol:

„Vei fi ocrotit!... Tatăl tău se va întoarce după un lung prizonierat".

Micuțul a păstrat taina, ca să nu-și supere „bunicii". Nu-I văzuse niciodată pe tatăl său și își închipuia că o fi dus la război. Dar surpriza a fost alta, „căci necunoscute sunt căile Domnului!". După 12 ani de la plecarea pe front, fratele vitreg cel mai mare a apărut în sat, povestind cum a petrecut ani grei de prizonierat în Rusia. „Bunicii" muriseră între timp, tot așteptându-l, iar ceilalți copii, crescuți mari de-acuma, începuseră să se risipească prin lume.

„Când lile Puiu s-a întors acasă, abia dacă l-am mai cunoscut... El nici atât pe mine! Era pe la începutul anilor '50. Ajunsesem aproape de majorat. N-aveam nici măcar certificat de naștere la acea vârstă! Nu eram nici botezat, nici înfiat..."

Ilie s-a hodinit o țără, căci era tare obosit după anii petrecuți în Siberia, după care s-a apucat să-șifacă o casă nouă, cu ajutorul meu. Apoi și-a căutat o femeie, s-au cununat la popă și m-au anunțat că s-au hotărât să mă înfieze. Ei mi-au fost adevărații părinți

adoptivi și nași de botez pe deasupra. "

Abia atunci a devenit creștin Gheorghe Puiu și a început să existe cu adevărat pe această lume... Viitorul monah și-a făcut certificatul de naștere tocmai după vârsta majoratului!

Vedenia din pridvorul bisericii

Părintele Gherontie se oprește o clipă din povestit și își mângâie barba sură. Apoi reia firul istorisirii, cu privirea risipită undeva, departe, de parcă s-ar uita înapoi, în timp, spre începuturile vieții sale.

„ Când am deschis ochii pe lume, în primii ani ai copilăriei simțeam ca o putere asupra mea. Mi se părea că sunt ajutat de «Cineva» tot timpul. După ce văzusem în vis acea tânără fără vârstă, cu chip de lumină, m-am întrebat dacă n-ofi acel «Cineva» care mă apără.

Visul s-a repetat de câteva ori, până la majorat, când am intrat în biserică împreună cu părinții mei adoptivi și, care se pregăteau să-mi devină nași.

Când am îmbrăcat «haina de foc» a botezului, parcă m-am simțit alt om. Mă încerca o bucurie fără de margini, pe care mă străduiam să o deslușesc. A fost singura dată în viață când am plâns de fericire. La ieșirea din sfântul lăcaș, pe treptele din fața pridvorului, am zărit din nou acea ființă minunată. Stătea lângă poartă și mă privea drept în ochi. N-o vedea nimeni, doar eu! De astă dată nu mai era vis, ci «vedenie» curată... Mi-a vorbit cu glas îngeresc: «Ai încredere și du-te la mănăstire. Te voi călăuzi.

Tu ești ales pentru o misiune!». Acea măicuță fără vârstă avea cel mai frumos chip care mi-a fost dat să-l privesc. Abia începând de atunci, am înțeles că este însăși Măicuța Domnului..."

Chiar de a doua zi, s-a vădit și înțelesul acestui nou mesaj! Înainte de plecarea pe front, Ilie Puiu făcuse un stagiul de ucenicie la Mănăstirea Neamț. După revenirea acasă din prizonierat, el s-a trezit vizitat chiar de părintele Pâslaru, starețul mănăstirii, care era consătean din Todirești. Auzind că vechiul său ucenic tocmai înfiase și botezase un tânăr, bătrânul monah de la Neamț i-a spus:

„Măi I/ie, adu un băiet în locul tău, ca să ucenicească mai departe, altfel n-o să-ți meargă bine în viață, că ai părăsit calea călugăriei! Așa am ajuns eu întâiași dată într-o sfântă mănăstire. Dacă știam ce mă așteaptă..."

Fraza rămâne neterminată și părintele Gherontie răsuflă adânc, ca și când s-ar pregăti pentru un urcuș.

„Am zăbovit la Neamț până în 1959 și prinsesem așa un drag de mănăstire! Acolo m-am simțit „ acasă "...

Eu mă gândeam că aceea era «misia» pentru care fusesem ales. Mă duceam la Icoana Făcătoare de Minuni a Măicuței în fiecă zi și îi mulțumeam. Așa am ucenicit ani de zile, învățând toată pravila. Dar am rămas doar frate, căci comuniștii nu mai dădeau voie nimănui să se călugărească."

În 1959 sosește, ca un trăsnet, teribilul decret de evacuare a lăcașurilor mănăstirești. Așezămintele fără vechime și prea puțin cunoscute erau desființate pur și simplu. Mănăstirile istorice, ca *Neamțul*, erau păstrate de ochii lumii, dar obligate să-și micșoreze drastic obștea, alungând toți frații tineri, care trebuiau trimiși la muncă în marile orașe, ca să se împrăstie fără urmă. Începea calvarul părintelui Gherontie, care avea să dureze vreme de trei decenii...

în peșteră, zece ani

Într-o zi cenușie, au sosit câteva mașini cu milițieni în fața mănăstirii. Au fost „strigate” câteva liste cu nume, și frații înghesuți în dube.

„La plecare, starețul ne-a binecuvântat. Cu lacrimi în ochi, vorbind cu noduri, ne-a spus să ascultăm și să ne supunem fără să crâcnim. Apoi am plecat. Ne-au purtat toată noaptea pe drumuri, că se mai opreau din loc în loc să mai ia pe câte cineva. În zorii zilei următoare am ajuns la Iași, unde ne-au băgat în niște barăci, la o fabrică de țesături. Ne-au tuns bărbile și pletele, pe urmă ne-au dat straie muncitorești și ne-au zis să nu mai vorbim decât cu «tovarășe».

Părintele privește în pământ, în timp ce istorisește. *„Nu era chiar ca la pușcărie, dar semăna cu un lagăr de muncă. Eu am rezistat vreo trei săptămâni. Mă rugam la Măicuța Domnului să mă salveze, dar nu primeam nici un semn. Atunci, mi-am pus de gând să fug!”.*

Într-o noapte, așteaptă să ațipească toată lumea din dormitorul comun, iese pe fereastră, căci ușa de la intrare era păzită, apoi sare gardul și o pornește de unul singur spre gară.

„Acolo am avut ghinion. Doi milițieni m-au zărit și m-au fluierat. Eu m-am oprit, fără să opun rezistență. M-au dus în arestul miliției și au făcut proces-verbal, că i-am atacat și că am încercat să-i omor cu pumnii și cu picioarele.”

Gheorghe Puiu va fi acuzat de tentativă de evadare și agresare a organelor de miliție, în urma unui proces-fulger, este condamnat la 5 ani de muncă silnică și ajunge în lagărul de exterminare de la Periprava.

„Pentru că era vară, am dormit pe snopi de stof sub cerul liber. În jurul meu se petreceau cele mai înfiorătoare grozăvii. Oamenii schingiuiți, împușcați. Unii se aruncau în Dunăre, fără să știe să înoate, ca să-și afle moartea. Era împărăția lui Satan...”

După primele zile de triere, este dat în primire unui brigadier, deținut la rândul lui, dar „șef” peste un lot de pușcăriași.

„Când am ajuns în fața lui, am văzut deasupra capului său că parcă fluturau două lumini ca două batiste albe, iar o voce mi-a șoptit ceva în ureche. «De ce te uiți așa la mine?», m-a întrebat el. I-am răspuns ce-mi șoptise vocea: Te-am cunoscut că ești preot, de la Mănăstirea Cetățuia, din Iași. De acolo vin și eu. Am fost frate la Neamț. El s-a uitat la mine și m-a dat deoparte. După ce s-a terminat trierea, am stat de povești amândoi. La scurt timp, eram prieteni și mi-a zis: Am să fac o faptă bună și am să încerc să te scap din acest iad.”

Peste aproape trei luni, brigadierul îl anunță că l-a trecut pe o listă „de încredere” și va pleca la Tulcea, împreună cu mai mulți deținuți, pentru descărcarea unor șleपुरi. *„Să nu te mai întorci aici, că vei murii”.*

Cu frică și speranță în suflet, deținutul Gheorghe Puiu ajunge, cu un convoi de camioane, pe cheiul portului fluvial de la Tulcea, unde începe descărcarea șleपुरilor. Părintele povestește ca și când ar trăi acele clipe.

„In spatele nostru, după chei, foarte aproape, era o stradă destul de populată. Când am întors capul prima oară, am înmărmurit. Am văzut-o pe Măicuța Domnului printre oameni, pe trotuarul celălalt. Deși era la o oarecare depărtare de mine, i-am auzit glasul în ureche. Îmi spunea: Pleci chiar în clipa asta; traversezi strada acum, fără să privești înapoi și te urci în camion. Nu știam despre ce camion este vorba, dar am ascultat-o orbește. Nu după mult timp, m-am dezmeticit pe șoseaua cu indicatorul de București. Un camion a oprit fără să-îfac semn. Eu trebuie să ajung la Brașov. Unde să te las?, m-a întrebat șoferul. Lasă-mă pe drum, i-am

răspuns. M-a lăsat la Timișul de Sus și am urcat pe munte. Am ajuns pe platoul Bucegilor în scurtă vreme. Am hălăduit două zile și o noapte, până mi-am găsit o peșteră bine ascunsă, între Claia Mică și Claia Mare. Eram liber, însă viața mea atârna de un fir de ață."

După trei nopți petrecute în grotă din Bucegi, Maica Domnului i se arată din nou fugarului. Veniseră trei urși să adulmece locul și Gheorghe se temea să nu-l sfâșie. Vedenia minunată îi spune să se ferească mai mult de oameni decât de animale, chiar și dacă sunt jivine sălbaticie. Părintele își amintește încă și astăzi cu aceeași emoție.

„Îmi vorbea așa de blând: «Nu-ți fie frică! Rabdă, căci trebuie să-ți duci misiunea până la capăt. Ești apărat.» Era același chip pe care îl visam în copilărie și care mi se arătase de-atâtea ori. Dacă s-ar afla o mie de măicuțe înaintea mea, îmbrăcate la fel, l-aș recunoaște dintr-o mie! Într-o altă noapte, am văzut-o dintr-o dată, în întunericul peșterii, cu fața scânteietoare. Mi-a spus: «Trebuie să aștepti în munți zece ani, nici o zi mai mult! Abia apoi cobori în lume.» Am ascultat porunca și am viețuit ca un sihastru, până în vara anului 1970. Făceam toată pravila călugărească, așa cum o învățasem la mănăstire. Închipesem un altar în piatră și slujeam Sfânta Liturghie. Mă îmbrăcam cu zdrențe de la ciobani, mâneam ce găseam și învățasem să vorbesc cu urșii, cu jderii. Un șir de nopți fără sfârșit, am privit crucea cea mare de pe Caraiman. Atunci i-am jurat Măicuței Domnului că, dacă mă voi întoarce cu bine în lume, jos, voi construi o mănăstire cu hramul înălțarea Sfintei Cruci, din curtea căreia să poată fi privită marea cruce din vârful Caraimanului, pe care am stat cu ochii pironiți vreme de zece ani."

A doua viață

O nouă vedenie a Maicii Domnului îi spune sihastrului să se întoarcă acasă. A coborât din munte, **a mers** pe jos până la Todirești, vreme de o săptămână. Dormea prin fanete, căci era tot vară, **bea apă** din fântâni le de la marginea drumului și se hrănea cu mere pădurețe.

N-avusese de unde să afle că tatăl său adoptiv, Uie Puiu, fusese anchetat de Securitate, iar casa supravegheată ani de zile. Un văr din familie, ce devenise securist, le șoptise că Gheorghe s-ar ascunde prin munți, deși asta era doar o bănuială citită într-un raport. Părintele istorisește cu mare tulburare:

„Când am intrat pe poartă, mama mea adoptivă își făcea de treabă prin ogradă. În clipa în care m-a văzut, a căzut în genunchi și a început să se închine, plângând în hohote. Apoi a sărit de gâtul meu. Țipa printre sughituri și suspina: Ți-am făcut toate parastasele și pomenile, că te-am crezut mort! M-a luat de mână și m-a dus în cimitir, să-mi arate locul meu de veci. Ți l-am păstrat, maică, poate te-oi găsi într-o zi! Pe o cruce de lemn, umflată de ploi, era trecut numele meu, numai cu anul nașterii... Atunci mi-a murit moartea a doua oară!"

Fugarul a rămas acasă un timp, dar tot se aștepta să vină cineva să-l aresteze după cum îl amenințase milițianul bețiv din sat, care l-a pus să dea o declarație. Însă nu s-a întâmplat nimic. Ba mai mult, vărul securist l-a ajutat să se angajeze în București, ca muncitor de teren, la un institut geologic. Așa a început să umble iarăși prin munți, cum se obișnuise de pe vremea sihăstriei.

„Trăiam ca un călugăr, cu toate că eram în viața civilă. Totdeauna m-am «pustnicit», chiar și în mijlocul lumii!"

În această așteptare cucernică adâncit în post și rugăciune l-a aflat schimbarea timpurilor, anul 1989.

„M-am întors la Neamț imediat și i-am povestit noului stareț tot ce pătimisem. Acesta Ini-a căutat în arhivă fișa de pe vremea ascultării mele ca frate. I se părea că sunt mult mai în vârstă... De altfel, chiar și pe munte ciobanii îmi spusese «moșule», cu toate că încă nu

albisem atât de tare! Pe stareț l-a impresionat că majoritatea monahilor rămași în viață își aminteau de mine și de ucenicia mea din urmă cu 30 ani. Am fost tuns în monahism pe loc, după numai câteva zile. Am rămas în genunchi o zi întreagă în fața Icoanei Făcătoare de Minuni a Măicuței Domnului din sfânta biserică a mănăstirii. Apoi, m-au înscris direct la seminar, deși nu făcusem decât cele patru clase elementare, în sat. "

După ce a trecut grabnic toate examenele, părintele Gherontie a fost făcut diacon, dar a rămas numai o săptămână în această treaptă ierarhică. În 1992, episcopul locului l-a uns preot, după „rânduiaia lui Melchisedec”, adică la maturitate, după trecerea vârstei lui Hristos. În acest fel, evadatul din lagărul morții de la Periprava devenea ieromonah!

„ Cu o noapte înaintea acestui eveniment de ispravă din viața mea zbuciumată, am visat-o din nou pe Măicuța Domnului. Mă îmbrăca în purpură, dar straietele erau zdrențuite la poale, semn că nu luaseră sfârșit suferințele.”

Părintele a slujit 40 de Sfinte Liturghii la Mănăstirea Neamț, așa cum este obiceiul pentru un proaspăt uns într-ale preoției, și a fost trimis, să slujească la Băiceni - un schit mic, cu vreo câțiva călugări. A sădit copaci, a pus vie, a renovat schitul și a lăudat Numele lui Dumnezeu, în cele din urmă, a fost numit stareț. Dar toate se precipitau cu o viteză incredibilă...

Bradul cu șase ramuri

Foarte curând, a fost chemat ca preot slujitor la marea Mănăstire Cetățuia din Iași. Acolo a aflat că brigadierul care îl salvase murise în lagărul de exterminare. De atunci, a început să se roage pentru mântuirea aceluia suflet oropsit și pentru iertarea tuturor celorlalți care i-au făcut rău în viață. Dar în 1995, a venit cea din urmă încercare. Chiar în timp ce spovedea o credincioasă părintele Gherontie a făcut un accident vascular cerebral și a paralizat. O jumătate din corp nu și-o mai putea mișca...

„M-au internat în Spitalul din Tătărași. Stăteam întins pe pat, privind pe fereastră chiar turlele de la Cetățuia. Auzeam din când în când aceeași voce blândă, ca o mângâiere, a Măicuței Domnului, care-mi șoptea în urechea dreaptă: «Mai ai o vamă!» Uneori, noaptea, vedeam o lumină care vine lângă geam, de parcă m-arfi supravegheat. Am stat așa trei luni, după care am fost trimis la un sanatoriu din Sinaia și dat în grija neurologului Constantin Dinu. Doctorul mi-a spus că voi avea nevoie de câțiva ani pentru refacere însă eu am rămas... doar o singură noapte!”

Părintele Gherontie pare el însuși de-a dreptul cutremurat de măreția acestei ultime întâmplări. După ce a fost instalat într-o rezervă cu încă un preot și un alt creștin, bolnavul a adormit o vreme. Când s-a trezit, ceilalți doi se uitau la televizorul din salon, fără să vadă că în fața ecranului se afla o tânără fără vârstă, cu chip de lumină, îmbrăcată în straie mănăstirești.

„Am rămas de-a dreptul înmărmurit, căci nu o văzusem niciodată pe Măicuța Domnului atât de aproape. S-a uitat lung la mine și mi-a spus: Te-am adus aici cu o misiune... Adu-ți aminte!. Cum să o îndeplinesc, Măicuță, tocmai acum, când sunt paralizat?, i-am răspuns. Trezește-te, că nu ești bolnav, am auzit vocea blândă a Preacuratei. Mi-a repetat aceste vorbe de trei ori. Apoi, a rostit mai apăsat, de parcă trebuia cu tot dinadinsul să-mi amintească acele ultime cuvinte: Vei găsi un brad cu șase ramuri, lângă o apă curgătoare, pe un plai de unde se vede marea cruce la care te-ai jurat. Acolo să faci mănăstirea!.

M-am ridicat brusc din pat, uitând de boală, dar când am pus picioarele pe podea, minunata vedenie a dispărut brusc. Cei doi vecini de cameră, care mă știau paralizat, se uitau la mine încremeniți, nevenindu-le să-și creadă ochior capot umbla. Pur și simplu, nu

mai aveam nimic... Se petrecuse a minune! Când m-am dus la neurolog în cabinet, a doua zi, doctorul Dinu mă privea uluit, cum merg pe picioarele mele. Mi-a spus: Părinte, iartă-mă! Nu te apropii de un păcătos ca mine. Mata ești un sfânt. Mergi și caută-ți locul de mănăstire! Așa m-am apucat să hălăduiesc pe aici, căci nu cunoșteam platoul pe aici. Atunci mi-a murit moartea atrea oară!"

După doi ani și mai bine de încercări zadarnice, părintele Gherontie abia găsisese un loc pe Zamora, în partea stângă a Văii Prahovei, la Poiana Țapulului, dar se încurcase în aprobări și avea impresia că „cineva” anume încearcă să îl împiedice. A făcut un drum scurt la Iași și s-a rugat la moaștele Sfintei Parascheva, să o înduplece încă o dată pe Măicuța Domnului. În noaptea următoare a auzit, în vis, aceeași voce blândă, ca și în copilărie, dar fără să mai vadă vreun chip:

„Ai gresit locul! Nu trebuie să treci pe partea cealaltă a văii. Caută o poiană în dreapta apei..."

Părintele își amintește încheierea ultimelor semne.

„Atunci am venit la primarul din Bușteni și i-am explicat care-i păsul meu. El auzise de mine, din gură în gură, după vindecarea miraculoasă de la spital. Zice: Uite, sfinția ta, avem un loc al primăriei, pe plaiul Palanca. Haide să-l vezi! Era iarnă. Am urcat încet. Când am ajuns aproape de bradul retezat, am văzut de trei ori o strălucire puternică, așa, ca de la o lampă de sudură. Am pus mâna la ochi... Acela era semnul! Primarul n-a văzut nimic. Se gândea că am luat-o razna, pesemne.

A doua zi, m-am întors pe același plai. M-am așezat pe o buturugă și priveam locul, căutând să potrivesc cât mai bine cum va veni biserica împrejmuită de chilii și stăreția cu acareturile. Atunci am văzut-o pe Măicuța Domnului încă o dată! Era așezată chiar pe ramura din partea de răsărit, acolo unde stau acum clopotul și toaca. Parcă plutea... îmi făcea semn cu mâna, de parcă ar fi vrut să-mi arate că mănăstirea trebuie să împrejmuiască și acel brad. De aceea am făcut „agheasmatarul” ca un fel de paraclis ce strânge în brațe sfântul arbore. În timpul construirii lui, m-au strigat muncitorii din baracă. Mă chemau grabnic să îmi arate un lucru uimitor pentru ei, în jurul copacului se vedea un viscol ușor de fulgi scânteietori ce nu atingeau pământul. Parcă ar fi fost pulbere de stele înghețate... Când am tăiat un ciot din brad, ca să fac loc pentru clopot și toacă, în fibra lemnului acela a apărut chipul Măicuței Domnului. Acum se vede încă și mai bine!"

Epilog

Părintele Gherontie se ridică și face câțiva pași prin încăpere. Acum locuiește la o familie de creștini binevoitori din Bușteni, care l-au primit în gazdă, până la terminarea mănăstirii. Dar toată ziua se află sus, pe plai, supraveghind muncitorii, ori aleargă după materiale de construcții sau caută să adune bani din donații și sponsorizări.

„Numele fiecărui binevoitor va fi pomenit câtă vreme va exista sfânta noastră Mănăstire Caraiman, cea atât dorită de Măicuța Domnului!", spune părintele. Rugăciunile sale sunt atât de prielnice credincioșilor, încât faima ieromonahului a început să crească din ce în ce mai mult. Tot mai numeroși sunt vizitatorii ce trec prin poiană să se roage și să lase câte un pomelnic. Ieromonahul își dezvăluie taina:

„Când mă uit la deal, de câte ori trimit pe câte cineva sub brad, să se roage, eu îl însoțesc cu gândul, cu toate că stau departe. Dacă acela este cu adevărat credincios, bradul se aureolează cu o lumină nevăzută. După asta cunosc credința celor ce mă vizitează! Vine câte unul care nu are habar de nimic și cere de la Dumnezeu vrute și nevrute. Apăi, îl întreb:

Tu știi să ceri, dar de dat Celui de Sus, ce-I dai? Ai credință? Ai iubire? Ai iertare pentru cei ce te-au necăjit? Dumnezeu îți cere asta nu pentru El, ci tot pentru sufletul tău!"

Apoi adaugă blajin:

„Vine lume din toată țara aici. Dacă văd că au credință, atunci știu că îi pot ajuta și nu mă mai rog zadarnic pentru ei. Au câștigat procese, s-au însănătoșit, s-au împăcat creștini înainte de divorț..."

La Bușteni, pe Valea Prahovei, departe de forfota acestei lumi deșarte, părintele Gherontie Puiu se află cu un picior în Rai și este gata să ne înduplece să îl urmăm!..

Bușteni 21 Noiembrie 2001

Și iată cu ajutorul Bunului Dumnezeu și a oamenilor de suflet, în data de 21 octombrie 2001, s-a sfințit Mănăstirea, după ani și ani de multă suferință a Părintelui.

Sfințirea s-a făcut cu un impresionant sobor de călugări fiind prezenți peste 5000 de oameni, într-o zi frumoasă de Duminică, zi însoțită ca-n plină vară, cerurile au fost deschise și toată lumea prezentă a intrat prin Sf. Altar.

Mulțumim Bunului Dumnezeu

Că ne-a adunat

Să vedem și să simțim

DUHUL SFÂNT

Si a SA LUCRARE PE PĂMÂNT

Dragă cititorule

Dacă vrei să zbori

Să fi în cerul sfânt

Să fi fericit

Vino, în lumea DUHULUI SFÂNT.

Vino să-L vezi pe Părintele

înconjurat de cinci călugări tineri

Care-și petrec viața, între zidurile sfinte

în post și rugăciune

Ca să ajungi acolo

îți trebuie doar „voință"

Și îmbrăcăminte decentă

Vei urca în grabă 20 de minute

Până la bradul secular cu șase brațe

în care s-a arătat Măicuța Domnului

îmbrăcată în LUMINĂ,

și cu brațele deschise,

Vorbea cu părintele.

Nu uita aparatul de fotografiat
Că vei vedea tablouri de neuitat
Vino cu sufletul tremurând
Și vei simți FIORUL DUHULUI SFÂNT,
Vei vedea Crucea de pe Caraiman
Și vei zice:
„Doamne, lângă Cruce, ține-mă legat
Ca de TINE, veșnic, să nu mă despart!”

Domnule Părinte Gherontie Puiu, stareț și ieromonah, la Mănăstirea „Caraiman” vă rugăm să ne spuneți câteva cuvinte:

- Eh, ce să vă spun. Am mare bucurie, că ați venit și m-ați întrebat.

Am mare bucurie, că vine lumea la Mănăstire și donează câte-un bănuț. Eu am fost la Sf. Spovedanie, prima dată din post și am lăsat să treacă o săptămână din post și de aceea n-am fost în Biserică la Sf. Liturghie.

Am mare bucurie, c-au venit din Brașov, București, Timișoara, din toate colțurile țării.

Mă bucur că vine lumea la Măicuța Domnului, eu am văzut-o la „BRADUL ȘELA” și poate spune cine-o spune, a zis cineva, Părinte eu nu mai cred în vise, dar ăsta n-a fost vis, eu am văzut-o cu ochii mei. Eu mă duc, mă pun în genunchi și mă rog, și mă ajută, orice m-aș ruga, vine Icoana asupra mea și eu văd și știu ca și cum ar veni o mamă, și îmi spune, nu mai plânge măi băiete, că te-am iertat...

Eu am mare încredere în Dumnezeu și Măicuța Domnului, că mă ajută indiferent ce m-aș ruga și vine lumea, și vine lumea plângând la mine. Eu le spun, nu plângeți la mine, duceți-vă sub brad și dați lacrima la Măicuța Domnului, eu pe toți îi trimit acolo și eu îi aștept jos și când vin înapoi îmi spun:

Părinte, dar parcă ne-a luat cu mâna ne-a luat necazurile suntem alți oameni.

Eu le spun: vino și te roagă la Măicuța Domnului când ai dumneata timp și spune-i așa din gură cum ai vorbi cu un om, cum ai vorbi cu mine, spune-i Măicuța Domnului, am necazuri în casă, am necazuri cu copiii, am necazuri cu vecinii, eu la toți le spun să fie iertători, să-i ierte acolo la Măicuța Domnului, să-i ierte pe toți și Măicuța Domnului îi iartă pe toți și le ajută.

Până acum am muncit mult, de acum n-am să mai pot munci că am aproape 70 de ani.

Sunt bucuros că au venit doi preoți tineri aici la mănăstire, fac ascultare bună și fac Sf. Liturghie după obiceiul mănăstiresc, îi ascult, chiar dacă nu sunt în biserică, este o boxă acolo la aghiasmatar și eu îi ascult, le ascult cuvintele și sunt tare bucuros de ei, că mă ascultă și Măicuța Domnului.

Parcă o văd și-mi spune: Frate, te-am ascultat la rugăciune sunt sigur că mă ascultă.

Îmi pare rău că nu pot vorbi mai mult că sunt obosit voi vorbi mai mult când oi putea și mă va ajuta Măicuța Domnului.

Vă mulțumim, domnule părinte, pentru cuvintele de încurajare care ni le-ați dat, mulțumim Maicii Domnului că azi în sfânta sărbătoare Intrarea în Biserică a Maicii Domnului 21

Noiembrie 2001, ne-ați acordat câteva minute.

Dedicăm cântecul ce urmează Părintelui Gherontie Puiu.

Considerăm că azi este ziua Dvs:

Un suflet bun să ai
Și-un gând frumos
în fapte și în gând
Pentru Hristos

Cu dragoste și-avânt
Spre tot ce-i drept și sfânt
Așa-ți dorim așa
DE ZIUA TA.

Să fi în tot ce spui
Cinstit și blând
Să nu fi nimănui
Dator nicicând.

Să mergi mereu curat
Pe drum adevărat
Așa-ți dorim așa
DE ZIUA TA.

Să fi un vas ales
Lui Dumnezeu
Să ai rod ales
Din orice greu.

în jurul tău să poți
Să-i fericești pe toți
Așa-ți dorim așa
DE ZIUA TA.

Mereu mai plin de avânt
Mai credincios
Mai bun, mai drept
Mai sfânt, mai ca HRISTOS

Să-L poți cu drag vedea
în ceruri fața SA
Așa-ți dorim așa
DE ZIUA TA.

30 Ianuarie 2002 - Sf. Trei Ierarhi: Vasile, Grigore și Ioan Teologul, zi de sărbătoare când Părintele trebuia să fie la Sf. Liturghie, la Mănăstire, dar se află la Spitalul Județean Brașov, secția cardiologie, et. 4, camera 412, sub îngrijirea doamnei dr. Dorina Leășu și a bunelor asistente.

Acum Părintele este bine, vizitat zilnic de credincioșii care au aflat că este la spital.

- L-am întrebat:

- Domnule Părinte, dacă se poate, spune-mi unde era peștera, în care ați stat ascuns 10 ani și cum ați putut supraviețui? A trecut greu?

- Eh, îmi răspunde Părintele, a trecut foarte ușor, parcă a fost o săptămână. Peștera era un fel de a spune, era undeva la poalele Crucii de pe Caraiman, unde se îmbină Clăia Mică cu Clăia Mare, era o gaură, între stânci, m-am băgat acolo.

- V-ați dus fân sau frunze, ați pregătit culcușul, să nu vă fie frig?

Nu, îmi răspunde cu sufletul greu, am stat pe o piatră...

- Era frig, era umezeală?

- Da, eram desculț, dezbrăcat, dar aveam

Era frig, era umezeală?

- Da, eram desculț, dezbrăcat, dar aveam pe DUMNEZEU, pe DUHUL SFÂNT și 26 de ani. În acești 10 ani cât am stat acolo, nu m-a durut nimic, nici măcar o unghie, zâmbește Părintele.

- Și totuși. Un corp uman trebuie hrănit, ce-ați mâncat?

- După mai mult timp de stat în întuneric, noaptea ieșeam și căutam în containerul de gunoi, din preajma caselor.

Acolo am găsit îmbrăcăminte, cizme de cauciuc rupte, alte zdrențe pe care le luam.

Într-o noapte am fost somat de două persoane de ordine:

- Ce faci acolo? Cine ești?

Măicuța Domnului care mă ocrotea de sus, m-a pregătit cu o seară înainte și mi-a zis:

- Spune-le celor ce te vor întreba așa:

„M-a trimis „BABA”, !să adun mâncare la porci”.

Așa le-am spus de mai multe ori, ei se uitau unul la altul și au început să râdă în hohote, și din oamenii de ordine, înarmați și severi, au devenit niște prieteni, pentru că atunci când mă vedeau și în alte nopți, căutând pe la gunoaie, ei râdeau de mine și veseli îmi spuneau, iar te-a trimis „BABA” să strângi mâncare la porci?

Îmi aduceau pâine, conserve etc. și nu m-au cunoscut...

Eram urât, spune Părintele, trupul meu sumăr îmbrăcat în zdrențe, era plin de bube, mâncat de lăcuste și nu m-au cunoscut...

- Aveți o dorință mai arzătoare?

- Da! Aș dori, să mai trăiesc pe acest pământ, să termin Mănăstirea Mare, ce-am făcut este o Mănăstire Mică.

Doresc să fie mare și încăpătoare, chiliile care o vor înconjura o să le facă după plecarea mea. Domnule Părinte, Stareț și Ieromonah la Mănăstirea Caraiman avem toată nădejdea, că așa cum Măicuța Domnului, v-a protejat de la naștere până la această vârstă, în care aveți încrederea, vă ajută să vă îndepliniți și această dorință.

Sunteți un exemplu viu pentru noi toți.

Credință de neclintit în Dumnezeu,
perseverență în rugăciune, muncă și multă,
multă răbdare.

Bunul Dumnezeu să vă țină sănătos!

Amin!

Bibliografie

1. Formula AS - Anul XI, nr. 465, mai 2001

Marius Petrescu
Fotografii: Emanuel Tânjală

întâlnire cu Părintele

- 21 Octombrie 2001
- 21 Noiembrie 2001
- 30 Ianuarie 2002

Dochița Nodiș
Fotografii coperta: Claudiu Nedelcu